

Biblioteka

IN

Urednik

Aleksandar Šurbatović

Naslov originala

Joe Hill

HORNS

Copyright © 2010 by Joe Hill
Published by arrangement with Harper Collins
© Ovog izdanja dela *Dereta*

DŽO HIL

Rogovi

Prevod s engleskog
Jasmina Milenković

Beograd
2013.
DERETA

Leonori, zauvek s ljubavlju.

„Satana je jedan od nas, čak i više nego Adam ili Eva.“

Michael Chabon, *On Daemons & Dust*

PAKAO

JEDAN

Ignejšus Martin Periš proveo je noć pijan, radeći grozne stvari. Sledećeg jutra se probudio sa glavoboljom, stavio šake na slepoočnice i osetio nešto čudno, par čvornatih ispupčenih izraslina. Bilo mu je toliko loše – oči su mu suzile i osećao se malaksalo – da na početku nije pridavao mnogo važnosti celoj stvari, bio je previše mamuran da misli ili brine.

Međutim, dok se teturao nad WC šoljom, spazio je svoj lik u ogledalu iznad umivaonika i video da su mu izrasli rogovi dok je spavao. Trgnuo se od iznenađenja i po drugi put u poslednjih dvanaest sati zapišao svoja stopala.

DVA

Navukao je na sebe kaki šorts – još uvek je nosio jučerašnju odeću – i nagnuo se nad umivaonikom kako bi bolje video.

I nisu bili neki rogovi, dugački kao njegov domali prst, debeli u osnovi, sužavali su se naglo u šiljak koji se uvijao nagore. Rogovi su bili prekriveni njegovom preterano bledunjavom kožom, osim vrhova koji su bili gadni i upaljeno crveni – činilo se kao da će vrhovi igala na njihovim krajevima svaki čas probiti meso. Dodirnuo je jedan i otkrio da je vrh osetljiv, pomalo bolan. Prešao je prstima duž oba roga i osetio čvrstinu kosti ispod glatke zategnute kože.

Prva pomisao mu je bila da je nekako sam navukao ovu bedu na sebe. Kasno sinoć otišao je u šumu iza stare livnice, na mesto gde je ubijena Merin Vilijams. Ljudi su ostavili razne uspomene kraj natrulo log drveta divlje trešnje, čija se kora ljuštila, otkrivajući ogoljeno stablo. Merin je isto tako nađena, odeća joj je bila strgana, otkrivajući golo telo. Bilo je tu njenih fotografija, pažljivo položenih na grane, vaza sa vrbinom macom, Holmarkovih kartica za posvete, iskrivljenih i umrljanih od izloženosti silama prirode. Neko je – verovatno Merinina majka – ostavio ukrasni krst sa priheftanim žutim ružama od najlona i plastičnu Devicu Mariju sa blaženim idiotskim osmehom kakav se sreće kod blago retardiranih osoba.

Nije mogao da podnese taj usiljeni osmeh. Nije mogao da podnese ni krst, postavljen na mesto gde je Merin smrskane lobanje iskrvarila nasmrta. Krst sa žutim ružama. Kakva zajebancija. Kao električna stolica sa navlakama cvetnog dezena, neukusna šala. Smetalo mu je to što je neko želeo da umeša Isusa Hrista u ovo. Hrist je godinu dana zakasnio da bi učinio nešto dobro. Nije ga bilo nigde kad je bio potreban Merin.

Ig je otkinuo ukrasni krst i ugazio ga u blato. Pišalo mu se, pa je to uradio po Devici Mariji, pri tome pijano urinirajući po sopstvenim stopalima. Možda je to bilo dovoljno bogohuljenja da izazove ovu transformaciju. Ali ne – osetio je da je tu bilo još nečega. Čega tačno, nije mogao da se seti. Previše je popio.

Okretao je glavu s jedne na drugu stranu, proučavajući svoj odraz u ogledalu, iznova i iznova opipavajući rogove prstima. Koliko duboko je išla kost? Da li su rogovima imali koren koji se zarivao u njegov mozak? Na tu pomisao kupatilo se zatamnilo, kao da se sijalica iznad njegove glave za trenutak zamaglila. Duboka tama je, međutim, bila iza njegovih očiju, u njegovoj glavi, a ne u svetiljkama. Držao se za umivaonik i čekao da osećaj obamrlosti prođe.

Onda mu je sinulo. Umreće. Naravno da će umreti. Nešto se bez sumnje zarivalo u njegov mozak: tumor. Rogovi nisu postojali. Oni su bili metaforični, imaginarni. Imao je tumor koji mu je izjedao mozak zbog čega su mu se stvari priviđale. Ako je došlo dotle da mu se stvari priviđaju, verovatno je bilo prekasno da se spase.

Ideja da će možda umreti donela mu je talas olakšanja, kao kada se izroni na površinu nakon predugog boravka pod vodom. Ig se jednom umalo udavio, a kao dete patio je od astme, tako da je puka mogućnost disanja za njega bila pravo zadovoljstvo.

– Bolestan sam – rekao je. – Umirem.

Bilo mu je lakše kad je to rekao naglas.

Posmatrao je sebe u ogledalu, očekujući da rogovima nestanu sada kada je znao da su halucinacija, ali to se nekako nije desilo. Rogovi

su i dalje bili tu. Nervozno je prebacio kosu preko njih, u nameri da vidi može li ih sakriti, bar dok ne stigne do doktora, a onda je odustao jer je shvatio koliko je blesavo što pokušava da sakrije nešto što niko osim njega ne vidi.

Na drhtavim nogama oteturao se u spavaću sobu. Posteljina je bila srozana na obe strane, a na čaršavu se još uvek ocrtavao izgužvani otisak oblina Glene Nikolson. Nije se sećao da se stropoštao u krevet pored nje, nije se čak sećao ni da je stigao kući – još jedan deo večeri koji je nedostajao. Do ovog trenutka mislio je da je spavao sam, a da je Glena provela noć negde drugde. Sa nekim drugim.

Izašli su zajedno prethodne noći, ali nakon što je izvesno vreme pio, Ig je sasvim prirodno počeo da razmišlja o Merin i predstojećoj godišnjici njene smrti za nekoliko dana. Što je više pio, više mu je nedostajala – bivao je sve svesniji koliko joj je malo Glena nalikovala. Sa svojim tetovažama i veštačkim noktima, policama punim romana Dina Kunca, cigaretama i kriminalnim dosijeom, Glena je bila sušta suprotnost Merin.

Iga je nerviralo što sedi za stolom preko puta njega, činilo mu se kao neka vrsta izdaje što je sa njom, mada nije tačno znao da li je izdao Merin ili sebe. Na kraju, morao je da pobegne – Glena je neprestano pokušavala prstom da ga pomazi po ruci, bio je to gest nežnosti, ali njega je to iz nekog razloga ljutilo. Otišao je u toalet i krio se tamo dvadeset minuta. Kada se vratio, zatekao je prazan separe. Seo je i pio čitav sat pre nego što je shvatio da se ona neće vratiti i da njemu nije bilo žao zbog toga. Ali negde tokom večeri oboje su završili u istom krevetu, koji su delili protekla tri meseca.

Čuo je prigušeni zvuk televizora iz susedne sobe. Glena je još bila u stanu, znači još uvek nije otišla u salon. Pitaće je da ga poveze do lekara. Prošao je kratak osećaj olakšanja zbog pomisli da umire i već se užasavao od predstojećih dana i nedelja: otac koji se bori da ne zaplače, majka koja izveštačeno glumi veselost, infuzije, lečenje, zračenje, bespomoćno povraćanje, bolnička hrana.

Ig je odbauljao u susednu sobu, gde je Glena sedela na kauču u majci bez rukava sa natpisom *Guns N' Roses* i u izbledelom donjem delu pidžame. Nagnuta napred, nalakćena na stočić, prstima je gurala u usta poslednje parče krofne. Ispred nje se nalazila kutija sa krofnama iz supermarketa od pre tri dana i dvolitarska boca koka-kole. Gledala je neki dnevni tok-šou.

Čula ga je, pogledala u njegovom pravcu, poluzatvorenih kapaka i sa neodobravanjem, a zatim je ponovo počela da zuri u TV. „Moj najbolji prijatelj je sociopata“, bila je tema današnje emisije. Zadrigli seljoberi samo što nisu krenuli da se gađaju stolicama.

Nije primetila rogove.

- Mislim da sam bolestan – rekao je.
- Nemoj da mi gundaš – uzvratila je. – I ja sam mamurna.
- Ma ne. Mislim... pogledaj me. Da li izgledam dobro? – pitao je jer je morao da bude siguran.

Polako je okrenula glavu ka njemu i upiljila u njega pogledom ispod trepavica. Još uvek je imala pomalo razmazanu maskaru od prethodne noći. Glena je imala glatko, prijatno, okruglo lice i glatko, prijatno telo puno oblina. Skoro pa je mogla da bude model, kad bi se tražili modeli koji nose veće brojeve. Bila je 20-ak kilograma teža od Iga. Nije ona bila previše debela, već je on bio neverovatno mršav. Kad su se tucali, volela je da bude gore, a kada bi naslonila laktove na njegove grudi, izbacila bi mu sav vazduh iz pluća – bio je to nesmotreni čin erotskog gušenja. Ig, koji se često borio za dah, znao je svaku slavnu osobu koja je ikada umrla od erotskog gušenja. Na iznenađenje, to je bio tipičan kraj za muzičare. Kevin Gilbert. Verovatno Hideto Matsumoto. Majkl Hačins, naravno, nije bio neko na koga je hteo da misli u ovom trenutku. Đavo u nama. U svakome od nas.

– Jesi li još uvek pijan? – upitala je.

Pošto nije odgovorio, odmahнула je glavom i ponovo pogledala u televizor.

To je dakle bilo to. Da ih je videla, zavrištala bi iz petnih žila. Ali nije ih videla, zato što ih nije ni bilo. Postojali su samo u Igovoj glavi. Kada bi se sada pogledao u ogledalo, verovatno ih ni on ne bi video. U tom trenutku Ig je spazio svoj odraz u prozoru i rogove koji su još bili tu. U prozoru on je bio staklasta, providna figura, demonski duh.

– Mislim da treba da idem kod lekara – rekao je.

– Znaš šta meni treba? – upita ona.

– Šta?

– Još jedna krofna – reče, nagnuvši se napred da pogleda u otvorenu kutiju. – Misliš li da je okej ako pojedem još jednu krofnu?

Odgovorio je ravnim tonom koji je jedva prepoznao. – Šta te sprečava?

– Već sam pojela jednu, a nisam više čak ni gladna. Samo želim da ih pojedem. – Okrenula je glavu i zurila u njega, oči su joj se najednom zacaklile odavši istovremeno uplašen i molećiv pogled. – Želela bih da pojedem celu kutiju.

– Celu kutiju – ponovi on.

– Ne želim čak ni ruke da koristim. Samo želim da zagnjurim lice i da počnem da ih jedem. Znam da je to ogavno. – Pomerala je prst od krofne do krofne, brojeći ih. – Šest. Misliš li da je okej ako pojedem još šest krofni?

Bilo mu je teško da razmišlja zbog nemira i pritiska u slepoočnicama. Upravo je rekla nešto što nije imalo nikakvog smisla i to je bio još jedan u nizu neprirodnih događaja ovog košmarnog jutra.

– Molim te, ne zajejavaj me. Rekao sam ti da se ne osećam dobro.

– Želim još jednu krofnu – reče ona.

– Uzmi je. Baš me briga.

– Pa, okej. Ako ti misliš da je u redu – rekla je i uzela krofnu, podelila je na tri dela i počela da jede, gurajući u usta cele komade jedan za drugim bez žvakanja.

Uskoro je cela krofna bila u njenim ustima. Obrazi su joj se naduvali. Zagrcnula se, a zatim duboko udahnula vazduh kroz nos i počela da guta.

Igi je zgroženo posmatrao. Nikada je nije video da radi nešto slično, zapravo tako nešto nije video još od srednje škole gde su klinici gadili jedni druge u školskoj menzi. Kad je završila, nekoliko puta je nejednako udahnula brekćući, a zatim bacila pogled preko svog ramena, upiljivši u njega unezvereno.

– Nije mi se čak ni svidelo. Boli me stomak – rekla je. – Misliš li da treba da pojedem još jednu?

– Zašto bi pojela još jednu ako te boli stomak?

– Zato što hoću da postanem stvarno debela. Ne debela kao što sam sada. Toliko debela da nećeš želiti da imaš više ništa sa mnom – isplazila je jezik i vrhom dotakla gornju usnu, promišljajući se. – Uradila sam nešto odvratno sinoć. Želim da ti ispričam.

Ponovo je pomislio da se ništa od ovoga ne dešava u stvarnosti. Ukoliko je ovo bio neki grozničavi san, bio je bogami vrlo ubedljiv u svim svojim pojedinostima. Muva je prešla preko TV ekrana. Automobil se utišao pre nego što je izašao na ulicu. Događaji su se nizali jedan za drugim sasvim prirodno, baš kao u stvarnosti. Igu su, uzgred budi rečeno, dobro išle prirodne nauke. Matematika je bila njegov omiljeni predmet u školi, posle etike, koju nije ubrajao u prave predmete.

– Mislim da ne želim da znam šta si radila sinoć – rekao je.

– Zbog toga i želim da ti kažem. Da ti se smuči. Da ti dam razlog da odeš. Žao mi je zbog svega kroz šta si prošao i zbog svega što ljudi pričaju o tebi, ali ne mogu više da podnesem da se budim pored tebe. Samo želim da odeš, a ako ti budem rekla šta sam tako grozno uradila, otići ćeš i ja ću biti ponovo slobodna.

– Šta ljudi pričaju o meni? – upitao je. Pitanje je bilo budalasto. Odgovor je već znao.

Slegla je ramenima. – Pričaju o stvarima koje si radio Merin. Kako si bolesni perverznejak i slično.

Ig je zapanjeno zurio u nju. Fasciniralo ga je što je govorila sve groznije stvari, a bila potpuno mirna. Bez srama ili snebivanja.

– Šta je onda to što si htela da mi kažeš?

– Naletela sam sinoć na Lija Turnoa, nakon što si nestao. Sećaš se da smo Li i ja bili u šemi još u srednjoj školi?

– Sećam se – reče Ig. Li i Ig su bili najbolji prijatelji u prethodnom životu, ali sve je to sada bila Igova prošlost koja je umrla sa Merin. Teško je održati blisko prijateljstvo kada ste pod sumnjom da ste seksualni manijak i ubica.

– Sinoć u *Stejšn hausu* sedeo je u separeu pozadi, i pošto si ti nestao, častio me pićem. Nisam odavno pričala sa Lijem. Zaboravila sam kako je lako pričati sa njim. Znaš kakav je Li, on nikoga ne gleda sa visine. Bio je zaista fin prema meni. Kada se posle izvesnog vremena nisi vratio, rekao je da izađemo da te potražimo na parkingu, pa ako te ne bude bilo tamo, da će me odbaciti kući. Kad smo izašli, počeli smo baš onako strasno da se ljubimo, kao u stara vremena, kad smo bili zajedno – i ja sam se zanela i popušila mu upravo tu, dok je nekoliko frajera gledalo... i tako. Nisam uradila ništa tako ludo od svoje devetnaeste, kad sam bila na spidu.

Igu je bila potrebna pomoć. Morao je da izađe iz stana. Nije imao vazduha, pluća su ga stezala i probadala.

Ona se ponovo nadvila nad kutijom krofni, sa smirenim izrazom lica, kao da mu je upravo rekla neku najobičniju stvar: da im je nestalo mleka ili da opet nemaju tople vode.

– Misliš li da je u redu ako pojedem još jednu? – upitala je. – Moj stomak je bolje.

– Radi šta hoćeš.

Okrenula je glavu i zurila u njega svojim ledenoplavim očima koje su svetlucale nekim čudnim uzbuđenjem. – Stvarno to misliš?

– Jebe mi se – reče on. – Usvinji se.

Nasmejala se i rupice su joj se urezale u obraze, a potom se nagnula nad stolom, držeći kutiju jednom rukom. Uхватила je čvrsto kutiju,

zarila lice u nju i počela da jede. Mljackala je dok je žvakala, cuktala je usnama i čudno disala. Ponovo se zagrcnula, ramena su joj se zgrčila, ali je nastavila da jede, koristeći slobodnu ruku da ugura što više krofne u usta, iako su joj obrazi već bili naduti i puni. Muva joj je nervozno prozujala oko glave.

Ig je prošao pored kauča, uputivši se ka vratima. Ona se na trenutak uspravila, hvatajući dah, i upiljila u njega. Pogled joj je bio paničan, a obrazi i vlažna usta umrljani šećerom.

– Mm – prostenjala je. – Mmm. – Nije znao da li je stenjala od zadovoljstva ili muke.

Muva je sletela na ugao njenih usta. Ig ju je spazio na tren, a potom je Glenin jezik zapalacao iz usta i ona ju je istog momenta uhvatila u šaku. Kada je spustila ruku, muve više nije bilo. Vilica joj se pomerala gore-dole, meljući ceo sadržaj u njenim ustima u smesu.

Ig je otvorio vrata i kliznuo napolje. Dok ih je zatvarao za sobom, još jednom je zagnjurila glavu u kutiju... poput ronioca koji je napunio pluća vazduhom pre nego što će ponovo da uroni u dubine.

TRI

Odvezao se u kliniku *Modern Medikal Praktis*, gde nije bilo potrebno zakazivanje. Mala čekaonica bila je pretopla, skoro puna, a tu je bilo i jedno dete koje se dralo. Devojčica je nasred sobe ležala na leđima i urlala na sav glas, osim u pauzama kada je hvatala dah. Majka je sedela na stolici pokraj zida i nagnuta nad njom besno i mahnito je, kroz šapat, izbacila bujicu pretnji, prekora i ubeđivanja tipa smiri se ili ćeš me zapamtiti. U jednom trenutku pokušala je da ščepa ćerku za gležanj, ali joj je devojčica šutnula ruku crnom cipelom sa kopčom.

Ostali ljudi u čekaonici odlučili su da ignorišu scenu, gledajući ravnodušno u časopise ili potpuno utišan TV u ćošku. I ovde su pustili „Moj najbolji prijatelj je sociopata“. Nekoliko ljudi je pogledalo u Iga kad je kročio unutra, neki sa nadom u očima, maštajući da je on otac devojčice koji je došao da je izvede napolje i žestoko istuče. Ipak, čim su ga videli, okrenuli su glave, znajući iz prve da nije tu da pomogne.

Ig je pozeleo da je poneo šešir. Prislonio je šaku na čelo kao da hoće da zakloni oči od jakog svetla, u nadi da će sakriti rogove. Ako ih je iko i primetio, nije to pokazivao.

U dnu sobe nalazio se šalter u zidu, a sa druge strane je sedela žena za kompjuterom. Sestra na prijemnom šalteru buljila je u majku

devojčice koja je plakala, ali kad se Ig pojavio ispred nje, podigla je pogled i njene usne su se razvukle u osmeh.

– Šta mogu da uradim za vas? – upitala je. Već sledećeg trenutka posegnula je za formularima.

– Želim da doktor pogleda nešto – rekao je Ig i malkice odigao ruku kako bi otkrio rogove.

Začkiljila je očima i skupila usne u znak nelagode i saosećanja.

– Bogami, to ne izgleda dobro – rekla je i vratila pogled ka kompjuteru.

Kakvu god reakciju da je Ig očekivao, a nije ni znao šta da očekuje – to nije bila ova. Reagovala je na rogove kao da joj je pokazao polomljen prst ili osip – ali je ipak reagovala. Izgledalo je kao da ih je videla. Ipak, ako ih je zaista videla, bilo mu je neverovatno da je na to samo skupila usne i okrenula glavu.

– Moram da vam postavim neka pitanja. Ime?

– Ignejšus Periš.

– Godine?

– Dvadeset šest.

– Da li imate svog lekara?

– Nisam bio kod lekara godinama.

Podigla je glavu i pogledala ga ozbiljno, ponovo se namrštila, a on je pomislio da će mu očitati bukvicu što nije išao na redovne preglede. Devojčica je zapištala još glasnije. Ig je pogledao baš u trenutku kad je počela da udara majku po kolenu plastičnim crvenim vatrogasnim kamionom, jednom od igračaka koje su držali na gomili u uglu kako bi se deca igrala dok čekaju. Majka joj je istrгла kamion iz ruke. Devojčica se iznova bacila na leđa i počela da mlatara nogama u vazduhu – poput prevrnute bubašvabe – ponovo besno urlajući.

– Želim da joj kažem da ućutka to grozno derište – rekla je sestra, veselim, bezbrižnim tonom. – Šta vi kažete na to?

– Imate li olovku? – upita Ig, suvih usta. Uzeo je formular. – Idem ovo da popunim.

Sestra je slegla ramenima i osmeh joj je nestao sa lica.

– Naravno – uzvratila je, frljnuvši mu olovku.

Okrenuo joj je leđa i pogledao formulare koji su bili prikačeni za držač, ali nije mogao da se fokusira.

Videla je rogove i nije ih smatrala neuobičajenim. Zatim je rekla ono o devojčici i njenoj bespomoćnoj majci: *Želim da joj kažem da ućutka to grozno derište*. Želela je da zna šta on misli o tome. Isto kao i Glena, koja se pitala da li je u redu da zarije glavu u kutiju krofni kao svinja u korito i pojede ih.

Potražio je gde da sedne. Bilo je tačno dve prazne stolice, jedna sa svake strane devojčicine majke. Dok se Ig približavao, devojčica je svom snagom napunila pluća i izbacila piskav vrisak koji je zatresao prozore i trgnuo nekoliko njih u čekaonici. Zvuk se širio i zahvatao sve poput strahovite oluje.

Ig je seo, a devojčicina majka se strovalila u stolicu, lupkajući se po kolenu presavijenim časopisom. Ig je naslutio da bi radije njime lupila nešto drugo. Činilo se da se devojčica izmorila ovim poslednjim krivom pa se ponovo bacila na leđa, dok su joj suze klizile niz crveno, ružno lice. Majka je, takođe, bila crvena u licu. Očajnički je zakolutala očima u Igovom pravcu. Na trenutak kao da je spazila rogove, a zatim je skrenula pogled.

– Izvinite zbog ove grozne buke – rekla je i dodirnula Igovu ruku u znak izvinjenja.

U tom trenutku, kada je njena koža dodirnula njegovu, Ig je znao da je njeno ime Eli Letervort i da je poslednja četiri meseca spavala sa svojim instruktorom golfa, u motelu kraj puta izvan grada. Prošle nedelje zaspali su posle žestoke jebačine, a pošto je Elin mobilni bio isključen, propustila je niz frenetičnih poziva vaspitačica iz dnevnog boravka gde je ostavljala ćerku, koje su htele da znaju gde je i kada će je pokupiti. Kad je konačno stigla sa dva sata zakašnjenja, devojčica je bila u isteriji, crvena u licu, dok su joj sline curile iz nosa, krvavih izbezumljenih očiju, tako da je Eli morala

da je podmiti Vebkinz igračkom od šezdeset dolara i banana splitom kako bi je smirila i učutkala; to je bio jedini način da Elin muž ništa ne sazna. Da je znala kakva će dosada od deteta da ispadne, nikad je ne bi rodila.

Ig je povukao ruku nazad.

Devojčica je počela da grokće i lupa nogama po podu. Eli Letervort uzdahnu, nagnu se ka Igu i reče: – Ako je za utehu, tako bih je slatko šutnula u tu njenu razmaženu guzicu, ali se brinem šta će svi ovi ljudi da kažu ako je udarim. Da li mislite...

– Ne – reče Ig.

Nije mogao da zna sve ove stvari o njoj, a ipak ih je nekako znao, kao što je znao svoju adresu ili broj mobilnog. Takođe, znao je bez ikakve sumnje da Eli Letervort ne bi razgovarala o šutiranju ćerke u njeno razmaženo dupe sa potpunim strancem. To je rekla kao da priča sama sa sobom.

– Ne – ponovila je Eli Letervort, otvorila časopis, a zatim ga pustila da se zaklopi. – Pretpostavljam da to ne bih smela da uradim. Pitam se da li bi trebalo da ustanem i odem. Da je jednostavno ostavim ovde i odem. Mogla bih da budem sa Majklom, da se sakrijem od čitavog sveta, pijem džin i tucam se po ceo dan. Muž bi me tužio zbog napuštanja deteta, ali koga je briga? Da ste vi na mom mestu, da li biste želeli zajedničko starateljstvo nad *ovim*?

– Da li je Majkl vaš instruktor golfa? – upita Ig.

Zamišljeno je klimnula glavom, nasmejala mu se i rekla: – Smešna stvar u celoj priči je to da nikada ne bih uzimala časove od Majkla da sam znala da je crnac. Pre Tajgera Vudsa nije bilo čamuga u golfu, osim ako vam nisu nosili štapove – to je bilo jedino mesto gde ste mogli da pobegnute od njih. Znae kakvi su crnci, uvek na mobilnim telefonima, svaka druga im je psovka, i taj njihov način na koji gledaju belu ženu. Ali Majkl je obrazovan. Priča baš kao belac. A tačno je i ono što kažu za crne kite. Kresnula sam se sa gomilom belaca, ali nijedan

nije bio tako obdaren kao Majkl. – Naprčila je nos i rekla: – Njegovu alatku zovemo čelična petica¹.

Ig je skočio na noge i brzim korakom otišao do šaltera. Na brzini je našvrljao odgovore na nekoliko pitanja, a zatim predao formular.

Iza njega, devojčica je vrištala: – Ne! Neću da se uspravim!

– Mislim da moram nešto da kažem majci ove devojčice – rekla je sestra, posmatrajući iza Iga ženu i njenu ćerku, ne obraćajući pažnju na formular. – Znam da nije ona kriva što joj je ćerka kreštavi smrad, ali stvarno moram nešto da kažem.

Ig je pogledao u devojčicu i Eli Letervort. Eli je ponovo bila naguta nad njom, gurala je uvijenim časopisom i siktala. Ig je vratio pogled na sestru.

– Naravno – reče, testirajući je.

Zinula je oklevajući, dok je uznemireno gledala u Igovo lice.

– Jedino ne bih želela da započnem ružnu scenu.

Vrhovi rogova odjednom su mu zapulsirali neprijatnom vrelinom. Nije imao rogove ni ceo sat, a već je bio iznenađen što ga nije odmah poslušala.

– Kako to mislite da *započnete*? – upita on, nervozno čupkajući jareću bradicu. Hteo je da vidi da li može da je natera da to učini. – Neverovatno je šta ljudi danas dopuštaju deci, zar ne? Kad malo bolje razmisliš, ne možeš ni da kriviš decu za to što roditelji ne umeju da ih vaspitaju.

Sestra mu je zahvalila usiljenim osmehom. U tom trenutku, osetio je kako mu rogovi podrhtavaju u nekom jezivom uzbuđenju.

Ona ustade i pogleda preko njega u ženu i devojčicu.

– Gospođo – reče. – Izvinjavam se, gospođo!

– Da? – uzvratila Eli Letervort, sa pogledom punim nade, verovatno očekujući da ih je lekar prozvao.

¹ *Iron five* – vrsta golferskog štapa. (prim. prev.)

– Znam da vam je ćerka uznemirena, ali ako ne možete da je utišate, zar ne biste mogli da ukazete malo jebenog razumevanja nama ostalima, da dignete tu svoju debelu guzicu i izvedete je napolje gde nećemo morati da slušamo njenu dernjavu? – izusti sestra ne skidajući izveštačeni osmeh sa lica.

Eli Letervort je prebledela, ostalo je samo nekoliko sjajnih crvenih mrlja na njenim uvoštenim obrazima. Uzela je ćerku za ruku. Devojčicino lice zadobilo je neku odvratnu nijansu tamnocrvene dok je pokušavala da se oslobodi majčinog stiska, zarivajući nokte u Elinu šaku.

– Šta? – upita Eli. – Šta ste rekli?

– Moja glava! – sestra zaurla, osmeh je nestao, a desna slepoočnica joj je divljački pulsirala. – Vaše dete nikako da začepi, a moja glava će eksplodirati, i...

– Jebi se! – povika Eli Letervort i ustade, podbočivši se.

– ... da imate nekog obzira...

– Jebi se!

– ... uzeli biste tu malu skičavu svinju za ruku i izvukli je napolje.

– Osušena kučko!

– Ali ne, ti samo sediš tamo i zaboje te.

– Hajde, Marsi – reče Eli, trгнуvši ćerku za ruku.

– Neću – reče devojčica.

– Polazi, rekla sam! – reče majka, vukući je prema izlazu.

Na samom pragu, ćerka Eli Letervort je istrгла ruku iz majčinog stiska. Potrčala je nazad u čekaonicu, ali je nogom zapela za vatrogasni kamion i opružila se koliko je dugačka. Ponovo je počela da vrišti, ovog puta još snažnije, okrenuvši se na bok i držeći se za krvavo koleno. Njena majka nije obraćala pažnju. Spustila je tašnu i krenula da urla na sestru, dok je ova svesrdno uzvraćala. Igovi rogovu su pulsirali izazivajući na neki čudan način prijatan osećaj zadovoljstva.

Ig je bio najbliži devojčici, a majka joj nije prilazila u pomoć. Uzeo je za ruku i pomogao joj da se pridigne. Kada ju je dotaknuo, znao je

da se zove Marša Letervort i da je tog jutra namerno prosula doručak u majčino krilo, jer ju je ova vodila kod doktora da joj spale bradavice, a ona to nije htela jer boli i zato je njena majka glupa i pokvarena. Marša mu je okrenula lice. Njene oči pune suza bile su plamenoplave.

– Mrzim mamu – rekla je Igu. – Želim šibicama da je zapalim dok spava. Da je spalim da skroz izgori.

ČETIRI

Sestra, koja je Igu izmerila težinu i pritisak, ispričala mu je da njen bivši muž izlazi sa devojkom koja vozi žuti sportski sab. Znala je gde ova parkira, pa je htela da ode tamo tokom pauze za ručak i ključevima joj izgrebe kola. Htela je da stavi pseće govno na vozačevo mesto. Ig je nepomično sedeo na ordinacijskom krevetu, stisnutih šaka, i nije progovarao.

Kada mu je sestra skinula aparat za merenje pritiska, prsti su joj dotakli njegovu голу ruku i Ig je znao da je već ranije pravila štetu na tuđim kolima: profesoru koji je oborio zbog varanja na ispitu, prijatelju koji je izblebetao poverenu tajnu, advokatu bivšeg muža, zbog proste činjenice da mu je bio advokat. Ig je mogao da je vidi kako sa dvanaest godina ekserom prevlači preko krila očevog crnog oldsmobila, ostavljajući ružnu belu liniju, dužinom celih kola.

Ordinacija je bila vrlo hladna, klima je bila uključena na maksimum, pa se tresao od hladnoće i nervoze kad je doktor Renald ušao u prostoriiju. Ig je spustio glavu da mu pokaže rogove. Reкао je doktoru da ne zna da razlikuje stvarno od nestvarnog. Čini mu se da umišlja stvari.

– Ljudi mi nesprestano pričaju stvari – Ig reče. – Grozne stvari. Pričaju mi šta žele da urade, stvari koje nikada niko ne bi priznao. Jedna devojčica mi je upravo rekla da želi da zapali svoju majku na

spavanju. Vaša medicinska sestra mi je rekla da želi da ošteti kola neke jadvnice. Uplašen sam. Ne znam šta mi se dešava.

Doktor je proučavao rogove, zabrinuto naboravši čelo. – Ovo su rogovci – reče.

– Znam da su rogovci.

Doktor Renald je vrteo glavom. – Izgleda da su vrhovi upaljeni. Da li vas bole?

– Užasno.

– Aha – reče doktor. Rukom je protrljao usta. – Dajte da ih izmerim.

Izmerio je njihov obim u osnovi, rastojanje između slepoočnice i vrha i od jednog vrha do drugog. Nažvrljao je neke brojeve na blokčiću za recepte. Prešao je žuljevitim prstima preko rogova, opipavajući ih, ozbiljnog i zamišljenog izraza lica, a Ig je u tom trenutku saznao nešto što nije hteo da zna. Saznao je da je doktor Renald, pre nekoliko dana, u mraku virio iza zavese kroz prozor spavaće sobe i masturbirao dok je posmatrao sedamnaestogodišnju drugaricu svoje ćerke kako se praćaka u bazenu.

Doktor je zakoračio unazad, njegove stare sivkaste oči odavale su zabrinutost. Izgledalo je kao da je na pragu odluke. – Znae šta želim da uradim?

– Šta? – upita Ig.

– Hoću da smrvim i šmrknem malo oksikontina. Obećao sam sebi da neću da šmrčem na poslu, pošto me zatupljuje, ali ne znam da li mogu da izdržim još šest sati.

Ig u prvi mah nije razumeo da je doktor čekaio njegovo mišljenje u vezi sa tim.

– Možemo li da razgovaramo o ovim stvarima na mojoj glavi? – reče Ig.

Doktor je slegnuo ramenima. Okrenuo je glavu i ljutito izdahnuo.

– Slušajte – reče Ig. – Molim vas. Potrebna mi je pomoć. Neko mora da mi pomogne.

Doktor Renald ga pogleda, oklevajući.

Ig reče: – Ne znam da li se ovo zaista dešava. Pomišljam da gubim razum. Kako to da ljudi nemaju burnije reakcije kad vide robove? Da ja vidim nekoga sa rogovima, ja bih se usrao u gaće – što je zapravo i uradio kada ih je prvi put spazio u ogledalu.

– Teško ih je upamtiti – reče doktor. – Čim odvojim pogled, zaboravim da ih imate. Ne znam zašto.

– Ali ih vidite sada.

Renald je klimnuo glavom.

– I nikad niste videli ništa slično?

– Jeste li sigurni da ne mogu da ušmrknem malo oksija? – upita doktor. Lice mu se ozari. – Podelićemo. Mogli bismo zajedno da se uradimo.

Ig je odmahnuo glavom. – Slušajte, molim vas.

Doktor se namršti, ali je ipak potvrdno klimnuo glavom.

– Zašto ne pozovete još neke lekare? Kako to da ne shvatate ozbiljnije sve ovo?

– Da budem iskren – reče Renald – malo mi je teško da se koncentrišem na vaš problem. Neprestano mislim na pilule u mojoj tašni i na tu devojkicu sa kojom se druži moja ćerka. Nensi Hjuze. Bože, kako je želim. Doduše, kad razmislim, malo mi je to bolesno. Još uvek nosi protezu.

– Molim vas – reče Ig. – Tražim od vas stručno mišljenje, pomoć. Šta da radim?

– Jebeni pacijenti – doktor uzvraća. – Samo mislite na sebe.